

Parlant del polèmic mercat, que també s'hi feia referència, hem de dir que no es tracta d'afluixar o no afluixar, sinó que unànimament (i això vol dir per la totalitat dels consellers) es va prendre una decisió i que creiem que s'ha de complir, com a mínim que s'intenti de provar la viabilitat del nou emplaçament; si el resultat no fos positiu, sempre se'n podria tornar a parlar, ja que d'entrevistes i converses, creiem nosaltres, que no

n'hem estalviada pas cap.

I finalment, fent referència a la informació, a part dels butlletins d'informació municipal que aniran sortint periòdicament, esperem que el contacte serà més directe i sovintejat a través de la ràdio i de la premsa escrita.

Ben cordialment.

Conselleria de Govern Local.

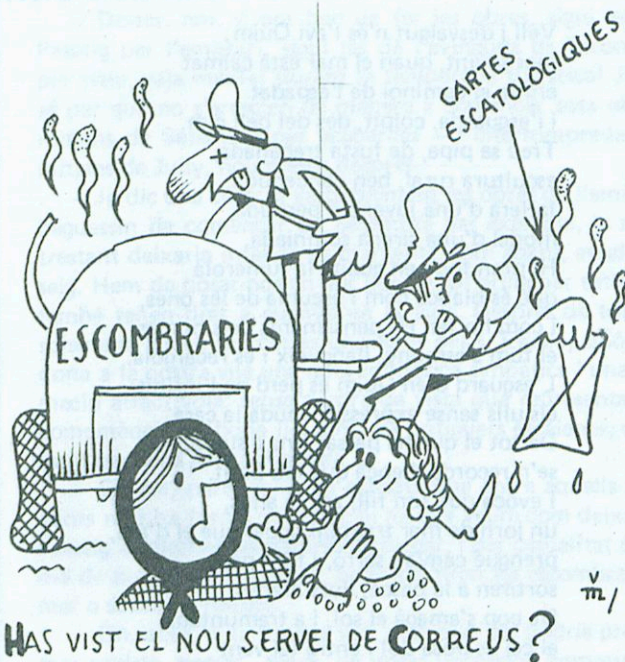
Srs. Redactors de l'Escalenc:

Per segona vegada m'adreço a Vdes. per a si poden publicar l'explicació d'un fet que em va succeir com a conseqüència d'una carta que els hi vaig enviar, en la que em queixava de la porqueria dels gossos que hi havia en el carrer dels Horts (posteriorment he vist que no és pas solament problema del meu carrer).

Doncs bé, en la meua petita nota, parlava que hi havia algú que es feia l'orni i que continuava embrutint el carrer amb els seus gossos no fent cas dels avisos que se l'hi havien donat, de manera més o menys directa, per part del veïnat. Es veu que aquesta vegada se li ha tocat massa el botet. Ja ha donat la seva escatològica resposta: dins la bústia de casa meua vaig trobar-hi una carta (anònima, és clar), i dintre del sobre un retall de paper higiènic brut.

Apart de que ja ho he comunicat a qui corresponia, només volia exposar el fet perquè tothom sàpiga que, desgraciadament, hi ha "persones" que poden resultar verdaderament antisocials i, pel que es veu, molt més brutes que els seus propis gossos (amb perdó d'aquests innocents animals).

La veïna del carrer dels Horts.

JULLY OBERT

LA DARRERA CONVERSACIÓ AMB L'AVI PAPAT

Vàrem parlar sobre una cursa que va marcar una època. Dos sistemes de tracció hi varen competir: un era el tradicional amb tracció animal i l'altre amb tracció mecànica que a l'any 18 encara era a les beceroles. La meta va quedar fixada a l'oberta (can Guinya) i el recorregut va ésser l'Escala - Viladamat - l'Escala. Els protagonistes n'eren en Xiquet "vint-i-nou" i el xòfer d'en Villanueva que és deia Serrano.

Qui ens ho explicà es el nostre estimat (i que no fa molt ens ha deixat) avi Papat. Amb una fonètica clara com un dia després de la tramuntana, una musicalitat d'expressió que el caracteritzava i una parsimònia, que es la parsimònia que donen els anys, sense entrebancs i amb forta memòria, cuidant els petits detalls d'aquell diumenge de l'any 18, fa que un s'assabenti d'aquest fet.

"Vàrem sortir desafiat-comença l'avi Papat —en Xiquet "vint-i-nou" i en Serrano que era el xòfer d'en Villanueva. Nosaltres erem solters i de cotxes no n'havien pas vist. Aleshores començava a haver-hi un motor o altre: hi havia el del Gambo i el d'en Llardent, i després hi havia aquest cotxe. Després va haver-hi el d'en Blondel que feia el trajecte a Figueres, (em penso que va ser després això). En Xiquet "vint-i-nou" va desafiar al xòfer d'en Villanueva que era en

Serrano, un xicot moreno molt cremat, a fer la volta de Viladamat. Sortíen tots dos junts i al primer viatge cap allà, en Serrano no va atrapar a la tartana, però al girar a Viladamat, va girar el cotxe mot prop del cavall i el cavall va agafar por, li era nou això i va passar el cotxe davant i no el va atrapar més; però quan va arribar a l'oberta o sigui quan va arribar a can "Guinya" en Xiquet "vint-i-nou" el va adalantar només aquest troç, i va ser mot aplaudit, però segons ell deia (en Serrano) tot venint va empaitar un pilò de grava i només anava amb una roda i encara no va caure; ho explicava així".

L'avi Papat moltes vegades ens obsequiava amb la seva conversació s'en recordava de tot. Coneixia de pam a pam tot el litoral. Era un científic del mar, quasi vuitanta anys d'escola, la millor escola que és estar en el mar. La seva memòria era molt bona, ens recitava tots els pobles del litoral des de Port-bou fins a Barcelona; coneixia totes les coves i caps; també s'en recordava de tots els vaixells que varen anar a fer la guerra a Cuba (1898) i els mariners de l'Escala que hi varen anar. L'avi Papat es un llibre que hem perdut, però ens queda la memòria d'un exemplar ciutadà de l'Escala. Descansi en pau. Et trobem a faltar, avi Papat.

J.R.